

N° 12. PRETTIG SLOTBOEK.

VOOR

het Jonge en Oude Volkje.

AMSTERDAM. — D. ALLART.

Nut in CBK.

KIJKKAAST

VOOR

HET JONGE EN OUDE VOLKJE,

MET BIJSCHRIFTEN

VAN

O O M A N T O N .

N°. 12.

P R E T T I G S L O T B O E K .

AMSTERDAM. — D. ALLART.

1873.

SMC K 424

THE GREAT GATSBY

BY F. SCOTT FITZGERALD

NOVEL

THE GREAT GATSBY

1925

THE GREAT GATSBY

THE GREAT GATSBY

THE GREAT GATSBY

INHOUD.

HIJ WEET HET NIET.

HIJ VINDT HET ZOO MOOI!

VREEMDE SCHEEPJES.

DE SELTZERWATERBRON.

DE OUDE LANTAARN.

TWEE MUISJES.

HIJ WEET HET NIET.

Hij weet het niet.

Tusschen groene boomen, in een heerlijke schaduw, staat een maaltje gereed, dat ieder wel zou lusten!

Als zóó het déjeuneetje is, hoe moet dan wel het dineetje wezen!

Gevogelte, Gebakjes, Druiven, 't is om te watertanden!

En dan die gulheid van den Gastheer, die aan het knaapje uitnoodigend aanwijst, wat er al zoo te genieten valt.

't Is vast een rijke mijnheer, die een vreemd jongske eens lekkertjes onthalen wil, en dit vind ik aardig, waarom? Omdat het knaapje niet heeft om den rijken Weldoener het te kunnen vergelden!

Weldoen is altijd schoon, maar dan vooral, als men vooraf weet, dat men er niets voor terug kan krijgen, dan een dankbaren blik of een welgemeenden handdruk of zoo iets, [waarvoor men in een winkel niets koopen kan.

Maar het knaapje blijft maar op de knieën neêrgebogen en kijkt maar, — wat zou hem schelen? Zou hij misschien geen trek hebben? Neen!... Hij weet niet, waarmee hij zal beginnen!... Hij weet het niet!
Hij weet het niet!

HIJ VINDT HET ZOO MOOI!

Hij vindt het zoo mooi!

Deze Buitenluî, ge kunt ze herkennen aan hunne eenvoudige, maar niettemin durabele kleeding, want zoo 'n kap van goud kost meer dan een kapseltje, — deze Buitenluî nemen een kijkje in een museum van oudheden en allerhande fraaijigheden en vreemdigheden.

Zij hebben al een poosje rondgelopen en rondgekeken, en zijn nu gekomen, bij eene schoon gebeeldhouwde Vrouw.

Het is een meesterstuk van beeldhouwkunst, de vormen zijn zóó schoon weergegeven, het geheel is zoo treffend, dat men er niet, dan met moeite, van scheiden kan.

Het Paartje van buiten is echter zeer verschillend in hunne beschouwing, 't is of het Vrouwtje jaloersch is, dat zij niet even zoo mooi is als dat beeld, en haar echtgenoot kan er maar geen genoeg van krijgen, telkens zegt hij: „Ik vind het zoo mooi, ik vind het zoo mooi!”

Als wij het Paartje wel en goed opnemen, dan schijnt het Vrouwtje, reeds spijtig, haren Man tot heengaan te bewegen, en aan zijn arm te trekken, en tóch, de man doet geen kwaad; hij bewondert alléén de kunst, en wie zou hem dit kwalijk nemen?

VREEMDE SCHEEPJES.

Vreemde Scheepjes.

Dit zijn heel andere scheepjes dan bij ons, vooral het onderste plaatje toont een paar vaartuigjes aan, die bepaald uitheemsch zijn. „Het zeilt tóch!” hoor ik daar uitroepen, ja! het zeilt tóch, nu het „vóór het windje” gaat, maar „in den wind op,” zou ik wel eens zien willen, of het dan nog den naam van *vooruitkomen* zou waard zijn.

Het bovenste roeischuitje is zeldzaam bevracht; het schijnen wel gedresseerde eendjes of andere beestjes te zijn, die zwemmen en goed kunnen visschen, ten minste die eene heeft daar een aardig vischje in den bek, en schijnt het wel, even als een apporteer-hondje, aan zijn meester te brengen.

't Is bepaald een vreemd soortje van menschen en diertjes, zoo iets Indiesch, denk ik. Vredig is het tooneeltje anders wèl; dat watertje zoo kalm en effen, dat koepeltje, daar in de verte, zoo vriendelijk; die heuveltoppen zoo statig; die boomen zoo hoog verheven en aan den top zoo bladrijk; ja! het ziet er bekoorlijk uit, wèl om er eens een uurtje te vertoeven en dan te kijken naar die visschende eendjes, die apporteerende beestjes; dit is nog weêr ereis iets anders, dan bij den gedresseerden ezel van Carré op de kermis!

DE SELTZERWATERBRON.

De Seltzerwaterbron.

Wij bevinden ons in een kelder van Duitschland, en wel dáár, waar het Seltzerwater in kruiken gedaan en ter verzending gelakt verzegeld en gereed gemaakt wordt.

Wij zien zoowel vrouwen als mannen ijverig bezig, om deze gezondheidsdrank, niet alleen in Duitschland, maar door geheel Europa een plaatsje te verschaffen, zoowel tusschen de fijnste wijnen op de tafelen der rijken, als naast het nederig médicijnfleschje op het withouten bedtafeltje der armoedige kranke.

Menige zieke wordt door dit Seltzerwater weer beter en de kunst moge, in onze dagen, allerhande Spuitwater vervaardigen en het Seltzerwater verdringen, de genezende kracht van het laatste zoekt men te vergeefs in het eerste.

Duitschland is wel een rijk gezegend land, daar groeit en bloeit de wijnstok, daar zijn de wijnbergen, daar helpt natuur de kunst, maar al hebben wij geen wijnbergen, wij hebben toch iets waar wij dankbaar — grootsch op mogen zijn, ook ons helpt de natuur, ook wij hebben onze kunst: Holland heeft zijn Kaas en Boter en Amsterdam zijn — Duinwater!

DE OUDE LANTAARN.

De oude Lantaarn.

In vroegere dagen, toen men van Gaz nog geen weet had, stonden op den Dam te Amsterdam, op dezelfde plaats, waar thans nóg de Gazlantarens staan, de Olielantarens.

Als deze aangestoken waren, geleken het precies menschegezichten, en bijgaand plaatje geeft daarvan de duidelijkste voorstelling.

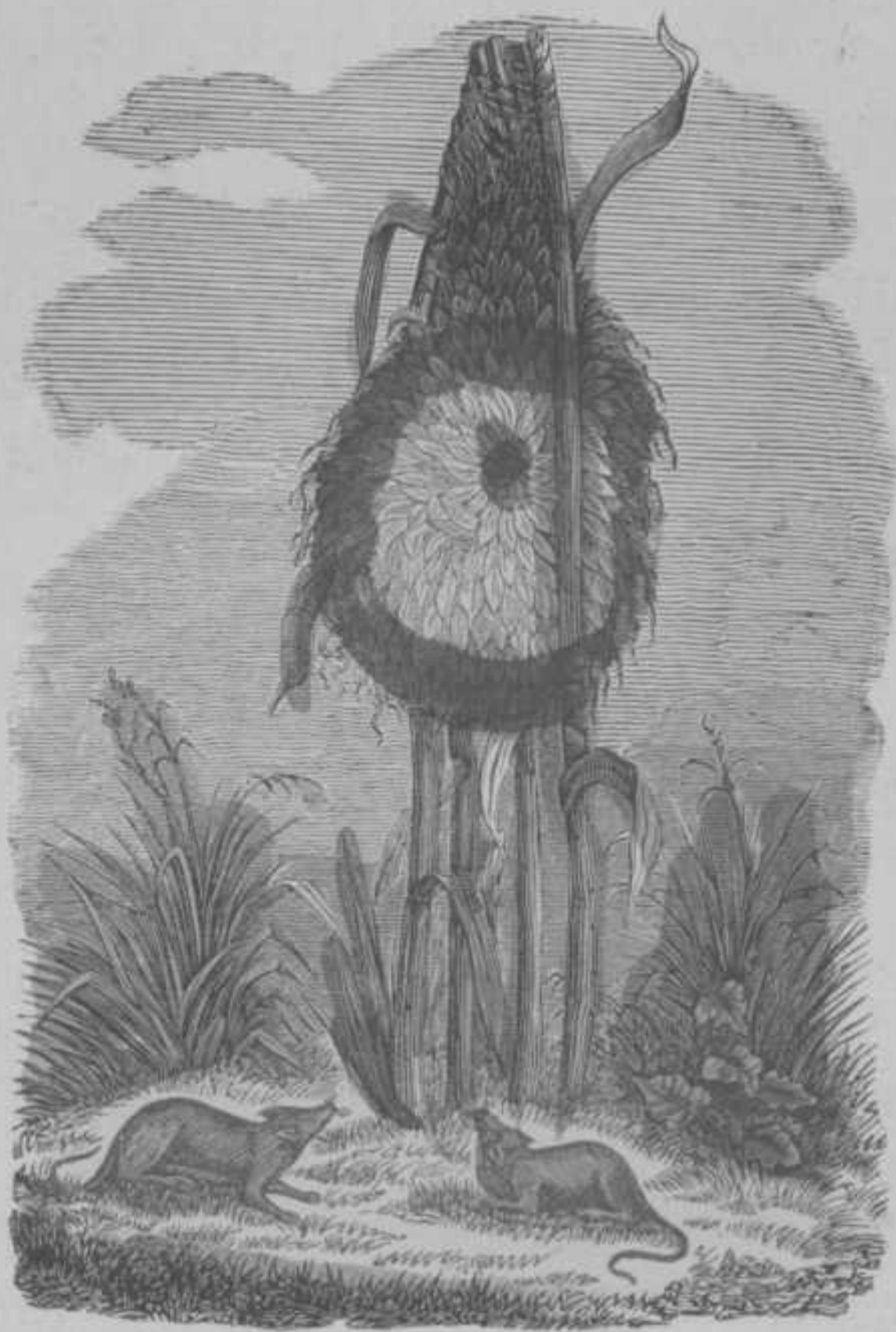
Merkt ge het hemdje wel op dat het kereltje aan schijnt te hebben, de boordjes die het draagt en de armen, die het zegenend over de voorbijgangers uitstrekt?

't Is, zóó sprekend, een mannetje, dat de jongens er om lagchen en zelfs grootere menschen er naar staan te kijken, ook de hond, die het in 't oog krijgt, blaft tegen dien „hoogen man!”

Zóó kan de schijn bedriegen, want het is niets anders dan een Lantarenpaal, met een zeer goed ingerichte en ferm lichtgevende lamp, in een glazen omhulsel.

Dat echter het Gaz verre de voorkeur verdient, is de schuld niet van de Lantaren, maar van de Olie.

De Lantarens, en ook deze hier op dit plaatje, verdienen niet uitgelagchen maar geprezen te worden, en den uitvinder van de Straatlantarens, ik hoop, dat ge allen zijn naam zult weten, komt onze lof en dankbaarheid toe!

TWEE MUISJES.

Twee Muisjes.

Ge hebt misschien wel eens gehoord, Jongelui! niet van *twee* maar van *acht* muisjes, die het, in een boerenschuur, o! zoo goed hadden, daar aten van het spek dat er hing, en snoepten van alles wat de boer in zijn schuur bewaarde, zonder dat er een muizenval werd gezet of op de muisjes gejaagd werd. O! ze hadden het zoo goed! maar, zooals gewoonlijk dit het geval is, niet alleen met muisjes maar ook met menschjes, hoe goed men het ook heeft, men is maar hoogst zelden tevreden en hoopt altijd op en jaagt altijd naar beter. Zoo ook de acht muisjes, zij verlieten de Boerenschuur en trokken vol vreugde naar een Koekebakker, en snoepte daar van het lekkers dat de Koekebakker vervaardigde, maar naauwelijks bemerkte dit Baas Stroop, (zoo was de naam van den man), of hij lag van zijn lekkerste koekjes voor de muisjes gereed, maar naauwelijks hadden de dwaze diertjes de koekjes verslonden, of de een voor en de andere na stierf onder de hevigste pijnen. Baas Stroop had vergif in de koekjes gedaan, en nu liggen al de acht muisjes dood. Oeh! waren ze maar niet zoo begeerig en ontevreden geweest, en in de schuur van den Boer gebleven!

Maar, op dit plaatje, hebben wij niet te doen met *acht*, maar met *twee* muisjes. Deze twee diertjes zien er welgedaan uit, ze glimmen tegen ons aan, het is te wenschen dat zij tevreden zijn met hetgeen de natuur hun biedt, en nooit verlangen naar spek of snoepgoed, dat voor hun niet bestemd is.

Als ieder blijft waar hij hoort,
Dan gaat het leven rustig voort.

